

Преюдициални въпроси

1. Обстоятелството, че играчите на бинго заплащат частта от цената на талоните, която съответства на печалбите, предполага ли наличието на действително потребление на стоки или услуги за целите на възникване на данъчното събитие на ДДС?
2. За целите на образуването на знаменателя при изчисляване на процента на подлежащата на приспадане част член 11, част А, параграф 1, буква а) във връзка с член 17, параграф 5 и член 19, параграф 1 от Шеста директива⁽¹⁾ трябва ли да се тълкуват в смисъл, че налагат такава степен на хармонизиране, която не допуска в законодателството или в доктрината на различните държави членки да се приемат различни разрешения по отношение на включването в данъчната основа на ДДС на частта от цената на талоните, която е предназначена за изплащане на печалбите на играчите?
3. За целите на образуване на знаменателя при изчисляване на процента на подлежащата на приспадане част член 11, част А, параграф 1, буква а) във връзка с член 17, параграф 5 и член 19, параграф 1 от Шеста директива трябва ли да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална съдебна практика, според която в случая на игра на бинго в данъчната основа на ДДС се включват сумите, заплатени от различните играчи посредством закупуване на талони, които суми съответстват на размера на печалбите?

⁽¹⁾ Директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1).

Преюдициално запитване, отправено от Juzgado Mercantil de Barcelona (Испания) на 18 юли 2011 г. — Manuel Mesa Bertrán и Cristina Farrán Morenilla/Novacaixagalicia

(Дело C-381/11)

(2011/C 290/04)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado Mercantil de Barcelona

Страни в главното производство

Ищци: Manuel Mesa Bertrán и Cristina Farrán Morenilla

Ответник: Novacaixagalicia

Преюдициални въпроси

1. Ако кредитна институция предлага на клиент, с когото преди това е сключила договор за ипотечен кредит, лихвен суап за покритие на риска от промени на лихвените проценти по предходната сделка, следва ли това да се счита за услуга по предоставяне на инвестиционна консултация в съответствие с дефиницията по член 4, параграф 1, точка 1 от Директивата MiFID⁽¹⁾?

2. Трябва ли пропускането на предвидения в член 19, параграф 4 от посочената директива тест за годност за непрофесионален инвеститор да обуслови пълната нищожност на договора за лихвен суап, сключен между инвеститора и консултиращата кредитна институция?
3. В случай че предоставената при описаните условия услуга не се счита за инвестиционна консултация, сам по себе си фактът по закупуване на сложен финансов инструмент като лихвен суап без да се направи тестът за подходяща услуга, предвиден в член 19, параграф 5 от Директивата MiFID, поради причина, за която отговаря инвестиционната институция, обуславя ли пълната нищожност на договора за покупка, сключен със същата кредитна институция?
4. Съгласно член 19, параграф 9 от Директивата MiFID сам по себе си фактът, че кредитна институция предлага сложен финансов инструмент, свързан с ипотечен кредит, представлява ли достатъчна причина, за да се изключи прилагането на задълженията да се направят предвидените от посочения член 19 тест за годност и тест за подходяща услуга, които инвестиционната институция трябва да извърши по отношение на непрофесионален инвеститор?
5. За да може да се изключи прилагането на предвидените в член 19 от Директивата MiFID задължения, необходимо ли е финансовият продукт, с който е свързан предлаганият финансов инструмент, да бъде подчинен на правни стандарти за защита на инвеститора, сходни с изискваните в посочената директива?

⁽¹⁾ Директива 2004/39/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 21 април 2004 година относно пазарите на финансови инструменти, за изменение на Директиви 85/611/ЕИО и 93/6/ЕИО на Съвета и Директива 2000/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 93/22/ЕИО на Съвета (ОВ L 145, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 8, стр. 247).

Преюдициално запитване, отправено от Juzgado de lo Social de Barcelona (Испания) на 19 юли 2011 г. — Isabel Elbal Moreno/Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) и Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Дело C-385/11)

(2011/C 290/05)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado de lo Social de Barcelona

Страни в главното производство

Жалбоподател: Isabel Elbal Moreno

Ответници: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) и Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Преюдициални въпроси

1. Следва ли да се приеме, че в понятието „условие за наемане на работа“, за което се отнася забраната на дискриминация, предвидена в клауза 4 от Директива 97/81⁽¹⁾, се включва пенсия за осигурителен стаж и възраст като уредената в испанската система за социално осигуряване, която се определя от направените осигурителни вноски от и в полза на работника през целия му трудов живот?
2. В случай че на първия въпрос се даде утвърдителен отговор и се приеме, че пенсия за осигурителен стаж и възраст като уредената в испанската система за социално осигуряване се включва в понятието „условие за наемане на работа“ съгласно клауза 4 от Директива 97/81, следва ли забраната за дискриминация, предвидена в тази клауза, да се тълкува в смисъл, че би препятствала или противоречала на национална правна норма, която вследствие от двойното прилагане на „принципа *pro rata temporis*“ изисква от работниците на непълно работно време, в сравнение с работниците на пълно работно време, пропорционално по-дълъг осигурителен период за евентуално придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в размер, който е пропорционално намален съобразно съкратеното работно време?
3. Като допълнителен въпрос към посочените по-горе, може ли уредба като испанската (съдържаща се в седма допълнителна разпоредба от LGSS) относно системата за социално осигуряване, достъп и изчисляване на пенсията за осигурителен стаж и възраст на работниците на непълно работно време да се счита за един от „аспектите и условията на възнаграждението“, за които се отнася забраната на дискриминация в член 4 от Директива 2006/54⁽²⁾ и самият член 157 от консолидирания текст на Договора за Европейския съюз (предишен член 141 ДЕО)?
4. Като алтернативен въпрос спрямо предходните въпроси, в случай че испанската пенсия за осигурителен стаж и възраст не се счеете нито като „условие за наемане на работа“, нито като „заплащане“, следва ли съдържащата се в член 4 от Директива 79/7⁽³⁾ забрана на всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пола, да се тълкува в смисъл, че би препятствала или не би допускала национална правна уредба, която вследствие от двойното прилагане на „принципа *pro rata temporis*“ изисква от работниците на непълно работно време (в преобладаващата си част жени), в сравнение с работниците на пълно работно време, пропорционално по-дълъг осигурителен период за евентуално придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст с размер, който е пропорционално намален съобразно съкратеното работно време?

(1) Директива 97/81/ЕО на Съвета от 15 декември 1997 година относно Рамково споразумение за работа при непълно работно време, сключено между Съюза на конфедерациите на индустриалците и на работодателите в Европа (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) (ОВ L 14, стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 35).

(2) Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена) (ОВ L 204, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 262).

(3) Директива 79/7/ЕИО на Съвета от 19 декември 1978 година относно постепенното прилагане на принципа на равното третиране на мъжете и жените в сферата на социалното осигуряване (ОВ L 6, стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 192).

Жалба, подадена на 22 юли 2011 г. от Région Nord-Pas-de-Calais срещу решението, постановено от Общия съд (осми състав) на 12 май 2011 г. по дело T-267/08, Région Nord-Pas-de-Calais и Communauté d'Agglomération du Douaisis/Комисия

(Дело C-389/11 P)

(2011/C 290/06)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Région Nord-Pas-de-Calais (представители: M. Cliquennois и F. Cavedon)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

- да се отмени Решение на Общия съд на Европейския съюз от 12 май 2011 г. по съединени дела T-267/08 и T-279/08,
- да се уважат исканията, направени от Région Nord-Pas-de-Calais в първоинстанционното производство;
- Европейската комисия да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят посочва две правни основания в подкрепа на жалбата си.

С първото правно основание Région Nord-Pas-de-Calais твърди, че Общият съд не е разгледал оплакванията му по отношение на Решение C(2008) 1089 окончателен на Комисията от 2 април 2008 г., оттеглено и заменено с Решение C(2010) 4112 окончателен на Комисията от 23 юни 2010 г. — две решения относно една и съща държавна помощ, C 38/2007 (ex NN 45/2007). Всъщност според жалбоподателя с новото решение се дава отговор на писмените му изявления в съдебното производство пред Общия съд, но без да е имал възможност преди това да бъде изслушан в ново административно производство.

С второто правно основание жалбоподателят твърди, че е допуснато нарушение на правото му на защита и на състезателното начало в административното производство, доколкото при приемането на новото решение Комисията не спазила съществени процесуални правила за издаването му. Всъщност Комисията внесла промени в анализа на вида на разглежданата държавна мярка и изменила метода за определяне на приложимите референтни лихвени проценти към момента на отпускането на държавната помощ в полза на Arbel Fauvet Rail SA.